

GULATING LAGMANNSRETT

KJENNELSE

Avsagt: 29.12.2004
Saksnr.: 04-038729KSI-GULA/AVD2
Dommere: Lagdommer Rannveig Sjøvoll
Lagdommer Ørnulf Jacobsen
Lagdommer Rolf Strøm

John Fostenes Knutsen
Olav Fostenes Knutsen

mot

Ole Andreas Knutsens dødsbo

Advokat Sigurd Knudtzon
Advokat Sigurd Knudtzon

Advokat Lars Arne Bauge

Saken gjelder begjæring om fjerning av bostyrer i O.A. Knutsens dødsbo.

John F. og Olav F. Knutsen ved advokat Sigurd Knudtson framsatte 7. november 2003 begjæring om at tingretten skulle tilbakekalle Lars Arnes Bauges oppdrag som bostyrer i dødsboet og oppnevne ny bostyrer. Haugesund tingrett avsa 19. mai 2004 beslutning med slik slutning:

Begjæringen om å entledige adv. Bauge som bostyrer blir etter ikke å ta til følge.

Sakens bakgrunn og partenes anførsler for tingretten fremgår av beslutningen, som lagmannsretten viser til.

John F. og Olav F. Knutsen har i rett tid påkjært beslutningen og begrunnet det med feil i saksbehandlingen. Kjæremålserklæringen er meget omfattende, men sammenfatningsvis anføres at tingretten var inhabil og at angivelsen av kjærende parter anførsler er selektiv og til dels feil. Dette er saksbehandlingsfeil som har hatt avgjørende betydning for avgjørelsens innhold. Ellers er det ikke bare de kjærende parter som har bedt om at bostyrer skiftes ut; arving Knut Knutsen har begjært det samme.

Tingretten var inhabil til å behandle spørsmålet om bobestyrer skal fratte, jf domstoloven § 106 nr 1 og 8, fordi tingretten er ansvarlig for bobehandlingen og sorenskriveren tidligere har tatt stilling til de anførsler som nå gjøres gjeldende. Dette gjelder særlig i relasjon til bobestyrers forhold til Sunn Vedlikehold AS / Recon AS. Tingretten har heller ikke vist til det nære forretningsmessige forhold mellom advokat Bauge og Kurt Arne Tysse, som sitter sammen i styret i flere selskap. Videre har tingretten ikke tatt det sentrale poeng vedrørende leiekontakten til bygningene på Vibrandsøy, nemlig at det er inngått et langvarig leieforhold på 5 år med Sunn Vedlikehold / Recon til tross for at det forligger rettskraftig avgjørelse om at leiekontrakten skulle være kortvarig. Bobestyrer har dermed gått utover sin fullmakt med hensyn til utleie av eiendommen. Tingrettens merknader er også mangelfulle, fordi retten har lagt feil faktum til grunn for sin vurdering.

Saken skulle ellers vært overført i saksmåls former slik at de enkelte anførsler kunne blitt gjenstand for bevisførsel.

Det er også saksbehandlingsfeil når retten gir uttrykk for at enkelte anførsler i begjæringen om å få bostyrer fjernet fremstår som relativt søkte og uforståelige, og at de kjærende parter ønsker å komme i en mer bestemmende funksjon knyttet til forvaltningen av boet. De kjærende parter forstår dette slik at tingretten oppfatter dem som ubehagelige og denne holdningen har åpenbart hatt betydning for sakens avgjørelse.

Tingretten har heller ikke gått inn på den særlige omstendighet at forvaltningen av boet har tatt over 11 år og om det da er forsvarlig at samme bobestyrer skal fortsette. Videre er både

gjengivelsen av "Lidl-saken" og redegjørelsen for faktum vedrørende innsyn i brev fra Lidl feil, hvilket ellers var av helt sentral betydning i saken som har versert to ganger både i lagmannsretten og i Høyesteretts kjærmålsutvalg.

Den påkjærte avgjørelse er også feil fordi tingretten har lagt feil rettsanvendelse til grunn og den konkrete subsumsjonen er uriktig. Utgangspunktet for avgjørelsen er skiftelovens § 91 e), og tingretten har - etter gjennomgang av de kjærende parters anførsler - bedt om bobestyrers synspunkter og basert sin avgjørelse på om anførslene fra de kjærende parters side er sannsynliggjort. Dette er en rettsanvendelsesfeil. Skiftelovens § 91 e) bygger ikke på sannsynlighetsovervekt, men på en bred skjønnsmessig vurdering i hva som ligger i "forsvarlig". Terskelen for å entledige en bobestyrer er lavere enn at det skal sannsynliggjøres konkrete omstendigheter, som blant annet at han har overtrådt advokatforskriften eller begått straffbare handlinger. Tingretten har det overordnede ansvar for boets forvaltning og må vurdere anmeldelse av eventuelle straffbare forhold.

Det var feil av tingretten å reservasjonsløst legge bobestyreres forklaring til grunn og gjennomgående bagatellisert anførslene de kjærende parter har gjort gjeldende. Tingretten tar også feil med hensyn til forsvarlighetskravet når den la til grunn at bobestyrer kan ha som viktigste tjenesteleverandør til boet en klient som bobestyrer har nære forretningsforbindelser med og når eier i tillegg er dømt for alvorlig kriminalitet. I tillegg er det feil at bostyrer treffer i disposisjoner i strid med rettskraftige avgjørelser når han krever salg av eiendommer og ellers foretar langsiktig utleie av en eiendom som bare skulle leies ut kortvarig.

Tingretten tar videre feil når den viser til at bostyrer har utvist kreativitet og finner det bevist at Sunn Vedlikehold / Recon er eneste leverandør som boet kan benytte. Nevnte selskaper var heller ikke billigste tjenesteleverandør, og det er dokumentert at Recon i flere tilfeller har foretatt overprising. At Recon i sin tid ble godkjent av arvingene er ikke relevant, når man var ukjent med viktig omstendigheter som burde utgjøre en del av beslutningsgrunnet.

For så vidt gjelder takskifer, har tingretten gjort feil fordi det er påvist at boet har avhendet takskifer som kan ha til dels betydelig verdi, uten at tingretten har forsøkt å kontrollere verdien. Det er i strid med regnskapsloven at verdien av takskiferen ikke er oppgitt og det er uforsvarlig at bobestyrer på denne måten unndrar både tingrett og arvinger nødvendig kontrollmulighet for boets transaksjoner. Bobestyrer og Recon AS heller ikke opptrådt helt åpent i kontraktsforhandlinger.

Skifteretten har tidligere funnet at det ikke var kritikkverdig av bobestyrer å gi bort ankere, uten at dette ble påkjært. Det sentrale poeng er imidlertid at tingretten legitimerer at bostyrer avhender eiendeler i boet ved finurlige kontraktsforhold med nærstående personer,

uten at det er mulighet å kontrollere dette. Derfor er det feil når tingretten legger til grunn at forskjellige forhold ikke skal kumuleres.

Tingretten går også inn på en regnskapsvurdering av Sunn Vedlikehold / Recon som både er regnskapsteknisk feil og heller ikke i overensstemmelse med offisielle regnskap innhentet fra Regnskapsregisteret. Utleien av bygget på Vibrandsøy til Sunn Vedlikehold / Recon er eksempel på uforsvarlig sammenblanding av tjenester til og fra boet, men tingretten har ikke gått inn på det sentrale spørsmål om utleien er i strid med rettens tidligere avgjørelser. Tingretten har selvstendig plikt til å påse at dens egne avgjørelser blir etterfulgt av bostyret, uten at det har skjedd her, og tingretten har derved gjort en selvstendig feil. Det vises til avgjørelse i EMD: Burdov v. Russia 7/5/2002. Tingretten har heller ikke vurdert om andre aktuelle leietakere, som John F. Knutsen, burde vært tatt i betraktning ved utleien av den aktuelle eiendommen. Det vises her til retningslinjene i avdødes testament om at boets eiendeler skulle tilfalle hans arvinger.

Tingretten har verken vurdert Advokatforeningens etiske regelverk for så vidt gjelder forholdet mellom bobestyrer og Recon, eller forsvarlighetsstanderen i skifteloven § 91 e) i forhold til påberopte bestemmelser i advokatforskriften. Bobestyrer har opptrådt i strid med advokatforskriften kapittel 12 punkt 3.2, herunder punkt 3.2.1 og punkt 3.2.3, og sannsynligvis punkt 3.2.2. At tingretten ikke vurderte dette i sammenheng med forsvarlighetskravet i skifteloven §91 e) er en rettsanvendelsesfeil. Det var også feil av tingretten å bagatellisere det faktum at John F. Knutsen ikke fikk oversendt nevnte brev fra Lidl, da dette ikke kan anses som en ”glipp”. Videre er det feil når tingretten ikke ser noe kritikkverdig i at bobestyrer ber om salg av eiendeler til tross for de rettskraftige avgjørelser som foreligger, men det er påregnelig fordi tingretten selv har imøtekommet anmodninger om dette fra bobestyrers side. Spørsmålet er om tingretten er habil til å ta stilling til denne anførsel i henhold til domstoloven § 106.

Hva angår Karmøy Sildolje Fabrikk AS har tingretten lagt advokat Bauges anførsler til grunn, uten å iaktta de kjærende parters anførsel om at bostyrer har overlatt forvaltningen av dette selskapet til en gruppe av arvingene, hvilket representerer en forfordeling av arvingene. Tingretten tar feil når den ikke anser dette som uforsvarlig i henhold til skifteloven. Tilsvarende gjelder når tingretten ikke fant det uforsvarlig at bobestyrer unnlot å uttale seg om prisnivået ved avhendelsen av Karmsund gaten 58 i vitneforklaring i rettsmøtet 6. juni 2003, fordi bobestyrer da må ha hatt kunnskap om verdireferansen da han ga i sin forklaring. Selv om det er påregnelig at innvendingen mot bostyrers opptreden ikke anses uforsvarlig, burde det vært hensyntatt ved en inhabilitetsvurdering. Bobestyrers opptreden kan betraktes som falsk forklaring; at forholdet ikke er anmeldt er intet argument for at det er riktig rettslig forståelse. Den umiddelbare effekt av denne tilbakeholdelse av informasjon kan bli en forlengelse av saksbehandlingstiden med anslagsvis to år, og med millionbeløp i ekstraomkostninger for arvingene.

Tingretten tar feil når den bemerker at bortkomne dokumenter er kommet til rette; de kjærende part har ikke sett noe til dokumentene det vises til. Det er også feil når tingretten ikke finner det uforsvarlig at en advokat har så stor andel av sin samlede inntekt fra et bobestyreropdrag gjennom så mange år. Derimot kan det være uforsvarlig at forvaltningen av så store verdier gis til en advokat som opptrer alene, uten det oppfølgingsapparat et firma med flere advokater har.

De kjærende parter ønsker ikke mer innflytelse på forvaltningen av boet, men at deres rettigheter i henhold til avdødes testament etterleves. Videre ønsker de reell innsikt i boets dokumenter, og at rettskraftige avgjørelser etterleves, samt at alle disposisjoner og avgjørelser skjer på forretningsmessig grunnlag. Det er lagt ned slik påstand:

1. Prinsipalt:

Haugesunds tingretts beslutning av 19. mai 2004 oppheves, og eventuelt henvises til en ny behandling ved en annen domstol.

2. Subsidiært:

Advokat Lars Arne Bauge fratrer som bobestyrer i O.A. Knutsens dødsbo.

3. John F. Knutsen og Olav F. Knutsen tilkjennes saksomkostninger for tingrett og lagmannsrett, samt lovens rente i tilfelle for sen betaling.

Bobestyrer, advokat Lars Arne Bauge, har avgitt uttalelse og i korthet anført:

Oppnevning og eventuelt tilbakekall av oppdrag som bostyrer er ingen rettstvist, men en administrativ beslutning tingretten fatter som øverste organ i boet. Temaet er brakt på banen av de kjærende parter og avgjørelsen overlatt til tingrettens administrative skjønn, basert på dommeres kjennskap til boet og hva denne mener er hensiktsmessig, jf skiftelovens § 91e). Etter skifteloven § 27 kan lagmannsretten da bare overprøve saksbehandlingen og lovanvendelsen, herunder subsumeringen, men ikke bevisvurderingen eller det skjønn tingretten har utvist. Kjæremotparten kan derfor ikke se at det er grunnlag for kjærmålets subsidiære påstandsformulering. Det skal ellers mye til for at lagmannsretten skal oppheve beslutningen, i det lagmannsretten må finne alvorlige feil som ville hatt innvirkning på resultatet.

Dette er ingen rettstvist og saken skal ikke overføres til søksmåls former. Det er boet selv, ved dets øverste organ, som har truffet en forvaltningsmessig avgjørelse. Advokat Knudtzon ønsker en overprøving, men dødsboet kan ikke figurere som kjæremotpart og det er heller ikke grunnlag for de kjærende parters krav om dekning av saksomkostninger. Videre vises til at lagmannsretten, etter skifteloven, må legge tingrettens bevisvurdering til grunn. Det bestrides at noe er galt ved subsumeringen. Lagmannsrettens behandling må

derfor begrenses til overprøving av saksbehandlingen, og tingretten bør av den grunn oversende en kronologisk oversikt over de anførsler som har kommet i saken, herunder bostyrers faktaredegjørelser.

I realiteten står man igjen med spørsmålet om tingretten var inhabil i saken. De kjærende parter har gjort gjeldende at konstituert sorenskriver Vikse er inhabil fordi han må anses som part og tidligere har hatt med saken å gjøre. Sorenskriveren opptre imidlertid ikke som part i en rettstvist, men som boets øverste organ og er i medhold av skiftelovens § 91 e tillagt myndighet til å avgjøre om et bostyreoppdrag skal opphøre. Sorenskriveren har ikke tidligere fattet vedtak i de saker som trekkes frem i kjæremålet. Det å være skiftedommer medfører nødvendigvis at dommeren i vekslende grad må involvere seg i bobehandlingen og derved få befatning med tiltak som bobestyrer iverksetter. Skulle en hver slik befatning med bobehandlingen inhabilisere, ville det invalidisere enhver bobehandling uavhengig av hvem som sitter som dommer. Spesielt vil det gjelde her, hvor de kjærende parter bombarderer boets organer med innspill, krav og påstander og - dersom de ikke får det som vil - tar for seg alt bostyrer har foretatt seg de siste årene og syr sammen bruddstykker av dette i et forsøk på å påvise misligheter. Skifteloven forutsetter at skiftedommeren administrativt skjærer igjennom dette, selv om han tidligere har vært klar over påstandene. Det vises eller til Rt. 1991s 901.

Det er ikke lagt ned formell påstand, men det legges til grunn at boet ber om at tingrettens beslutning stadfestes.

De kjærende parter ved advokat Knudtzon har i senere prosesskrift anført at det var feil av tingretten å la bobestyrer uttale seg, fordi bobestyrer ikke er part og hans brev derfor skal tas ut av saken. Det anføres videre at begjæringen om fjerning av bobestyrer bygger på meget alvorlige forhold og at bobehandlingen er å betrakte som en skandale, ikke minst på grunn av bobestyrers opptreden. Når det tas ut begjæring i en eksisterende sak må denne betraktes som en tvistesak, jf tvistemålsloven § 63. Man står derfor ikke overfor en alminnelig administrativ avgjørelse og skifteloven § 27 er ikke til hinder for at lagmannsretten behandler kjæremålet. For øvrig fastholdes anførselene om at tingretten er inhabil til å treffe avgjørelse om entledigelse av bobestyrer. Det bestrides at henvisningen til Rt 1991 side 901 er relevant og henvises i stedet til "*Amalie Riis-dommen*" avsagt av Oslo byrett 28. februar 2001.

Lagmannsretten vil bemerke:

Tingretten tok ikke tilfølge de kjærende parters begjæring om å tilbakekalle bobestyrers oppdrag og lagmannsretten finner ikke grunnlag for å oppheve eller endre denne avgjørelsen. I utgangspunktet finnes det derfor tilstrekkelig å vise til tingrettens beslutning, men foranlediget av kjæremålet finner lagmannsretten grunn til å knytte visse merknader til det som anføres der.

Spørsmålet i saken er om advokat Bauge skal entlediges i medhold av skifteloven § 91 e). Nevnte bestemmelse ble tilføyd ved lov 1990 nr 40 og tilsvarer tidligere skifteloven § 16, men ifølge forarbeidene innebar den en innskrenkning i og med at loddeierne ikke lenger skal kunne forlange bobestyreroppgjøret avsluttet. Det vises her til Ot prp (1989-90) nr 46 side 24. Bestemmelsen gir ellers hjemmel for å tilbakekalle oppnevningen av en bobestyrer *"dersom skifteretten finner at han ikke passer sitt verv på forsvarlig måte."* Dette er en administrativ beslutning som skifteretten kan treffe på eget initiativ, men loddeierne kan også anmode skifteretten om å tilbakekalle en slik oppnevning, blant annet som følge av inhabilitet hos bobestyrer. Loddeierne kan med andre ord fremme begjæring om at bobestyreren skal entlediges og dersom begjæringen tas til følge skal avgjørelsen - ifølge Karnov Norsk Lovkommentar, note 595 til skifteloven § 91 e - treffes ved kjennelse, som kan påkjæres av bobestyrer. Samme sted fremgår at skifteretten også har en diskresjonær adgang til å tilbakekalle bobestyreroppgjøret, eksempelvis grunnet *"manglende dyktighet eller at det går for sent"*. Det fremgår at avgjørelsen ikke kan angripes av arvingene.

Dette tilsier at de kjærende parter her, i egenskap av arvinger, ikke har adgang til å påkjære tingrettens avgjørelse. Det er imidlertid antatt at en beslutning som etter sin art ikke kan påkjæres, vil kunne angripes dersom den må anses i strid med loven, eksempelvis som følge av alvorlige saksbehandlingsfeil. Videre er det adgang til å påkjære tingrettens rettsanvendelse og subsumsjon. Det som derimot ikke kan påkjæres er tingrettens skjønnsmessige vurdering av hensiktsmessighet, jf skifteloven § 27, som fastsetter at en beslutning av skifteretten ikke kan påkjæres med den begrunnelse at den er uhensiktsmessig eller uheldig. Ifølge Karnov Norsk Lovkommentar note 171 til § 27 kan imidlertid en avgjørelse *"være så uhensiktsmessig eller så vilkårlig at den av den grunn er ulovlig. Avgjørelsen kan da påkjæres på dette grunnlag."* Spørsmålet er om den foreliggende beslutning er beheftet med slike feil - eller må anses som så uhensiktsmessig eller vilkårlig - at den er i strid med loven.

De kjærende parter har anført en rekke saksbehandlingsfeil og i tillegg gjort gjeldende at avgjørelsen er feil fordi rettsanvendelsen og den konkrete subsumsjon er uriktig.

Lagmannsretten vil først behandle saksbehandlingsfeilene som gjøres gjeldende og som kan oppsummeres slik:

1. Sorenskriveren er inhabil.
2. Saken skulle vært overført til søksmåls former.
3. Anførsler er feil gjengitt og begrunnelsen mangelfull.

Lagmannsretten finner grunn til å bemerke at skifteloven § 91 e ikke inneholder nærmere bestemmelser om saksbehandlingen. Det vil derfor være opp til retten å avgjøre hva som er hensiktsmessig, men det må forutsettes at visse grunnleggende krav til forsvarlig

saksbehandling følges. For det første kommer reglene i domstolloven kapitel 6 om habilitet, eller "ugildhet", selvsagt til anvendelse. Videre må det kreves at både bobestyrer og de øvrige arvinger får anledning til å uttale seg til begjæringen, hvilket er gjort her. I tillegg må det kreves at tingrettens rettsanvendelse og subsumsjon ellers er korrekt, og at retten i hovedtrekk behandler det som anføres, noe lagmannsretten kommer tilbake til nedenfor.

For så vidt gjelder spørsmålet om tingrettens – og sorenskriverens - habilitet har både lagmannsretten og Høyesteretts kjæremålsutvalg tatt stilling til dette tidligere. Det vises her til Gulating lagmannsretts kjennelse av 8. mars 2004, som for øvrig ble stadfestet av Høyesteretts kjæremålsutvalg. Konklusjonen da var at Haugesund tingrett, herunder sorenskriveren, ikke var inhabil til å fortsette behandlingen av boet. Den gangen ble det blant annet anført at tingretten hadde inhabilisert seg på grunn av uheldige og kritikkverdige forhold, samtidig som bobehandlingen hadde pågått lenge og det var varslet erstatningskrav mot staten for utilfredsstillende bobehandling. Etter det lagmannsretten forstår gjøres deler av dette fortsatt gjeldende, samtidig som det også trekkes inn en rekke andre forhold ved sorenskriverens behandling av saken. Det er således anført at sorenskriveren tidligere har tatt stilling til en del av de anførsler som nå gjøres gjeldende, særlig i forbindelse med forholdet til Recon/Sunn Vedlikehold og i relasjon til bobestyrers fortielser under rettsmøtet 6. juni 2003. Videre er vist til at tingretten, i strid med tidligere avgjørelse, har godtatt at bostyrer har inngått en langvarig leiekontrakt for en av boets eiendommer. Lagmannsretten kan imidlertid ikke se at noen av de påberopte forhold stiller spørsmålet om sorenskriverens habilitet i et annet lys og finner derfor ingen grunn til å behandle dette nærmere.

For så vidt gjelder spørsmålet om at sorenskriveren, tidligere under bobehandlingen, har tatt stilling til en del av de anførsler som nå gjøres gjeldende, kan dette i seg selv ikke begrunne inhabilitet. Det vises her til Rt 1991 side 901 der det framgår at det skal meget til for at en sorenskrivers opptreden som skiftedommer skal gjøre ham inhabil, og at det å ta standpunkt til partenes anførsler og begjæringer under behandlingen av en sak i seg selv ikke vil gjøre dommeren inhabil.

Lagmannsretten kan heller ikke se at noe av det som ellers anføres på dette punkt - vurdert hver for seg eller samlet - er tilstrekkelig til å gjøre sorenskriveren inhabil. I den forbindelse bemerkes at det forhold at sorenskriveren - ifølge de kjærende parter - har vurdert faktum eller bevis feil i seg selv ikke kan begrunne inhabilitet. Noe annet er at dette eventuelt kan begrunne erstatningskrav som de kjærende parter har varslet i anledning bobehandlingen, uten at lagmannsretten har noen foranledning til å komme nærmere inn på dette. Lagmannsretten legger derimot til grunn at sorenskriveren fortsatt er habil til å behandle saken, herunder spørsmålet om bobestyrer skal entlediges eller ikke. Det finnes med andre ord ikke grunnlag for å konstatere at beslutningen må anses ulovlig som følge av inhabilitet hos dommeren.

Dette leder over i spørsmålet om saken skulle vært overført i søksmåls former, jf skifteloven § 30, noe tingretten ikke fant nødvendig. Det dreier seg her om en administrativ beslutning vedrørende bobestyrers oppdrag og arvingene kan, som nevnt, ikke kreve at dette skal tilbakekalles; de kan bare anmode om at det gjøres. Vurdert mot denne bakgrunn kan dette - etter lagmannsrettens vurdering - ikke anses som en "tvist" som etter skifteloven § 30 kan overføres i "søksmåls former". Lagmannsretten finner derfor ikke grunn til å komme nærmere inn på dette spørsmålet.

Dette leder over i spørsmålet om det ellers hefter slike feil og mangler ved tingrettens gjengivelse av anførslene eller begrunnelse at avgjørelsen av den grunn må oppheves. Etter det lagmannsretten kan se, har tingretten i sin beslutning gjengitt hovedtrekkene i anførslene som ble gjort gjeldende fra de kjærende parter side. Anførslene er deretter behandlet i tur og orden, og tingretten har begrunnet sine standpunkt til disse. Hensett til at det her dreier seg om en beslutning der det i motsetning til kjennelser ikke kreves begrunnelse, jf tvistemålsloven § 137 jf § 164 og § 165, har tingretten således gått ut over de krav som stilles. I denne forbindelse er det også grunn til å påpeke at skifteloven § 91 e), som nevnt, ikke stiller særlige krav til saksbehandlingen. Vurdert mot denne bakgrunn finner ikke lagmannsretten grunnlag for å konstatere alvorlige feil i form av mangelfulle beslutningsgrunner, ved tingrettens avgjørelse. En annen sak er at de kjærende parter er uenig med tingrettens begrunnelse, men det kan i selv ikke medføre at begrunnelsen anses mangelfull.

For så vidt gjelder tingrettens rettsanvendelse og konkrete subsumsjon kan lagmannsretten heller ikke se at det hefter feil ved dette som kan begrunne at tingrettens beslutning oppheves.

Avslutningsvis bemerkes at lagmannsretten heller ikke finner tingrettens avgjørelse så vilkårlig, uheldig eller uhensiktsmessig at den må anses ulovlig.

Lagmannsretten legger etter dette til grunn tingrettens kjennelse ikke er i strid med loven.

Kjæremålet blir dermed forkastet. Det har i utgangspunktet betydning for saksomkostningsansvaret i forbindelse med lagmannsrettens behandling, men det er ikke fremmet noe krav om erstatning for saksomkostninger og lagmannsretten har derfor ingen foranledning til å komme nærmere inn på dette.

Kjennelsen er enstemmig.

Slutning:

Kjæremålet forkastes.

Rannveig Sjøvoll

Ørnulf Jacobsen

Rolf Strøm

Rett utskrift:

Arnhild Bø
Arnhild Bø

